



A SZERENCSE FIA

Zsenál

Kiadó: EZ-Könyv © 2021

ISBN epub: 978-615-6279-21-7

ISBN pdf: 978-615-6279-22-4

A szöveget gondozta: Városi Emese

Minden jog fenntartva!

A szerencse fia

(első rész)

Ákos mint minden hétfőn, most is gépiesen kattintott az ötös lottó nyerőszámait tartalmazó oldalra. Amíg a gép dolgozott, a táskájából előkészítette hárommezős szelvényét, amivel hetente játszott. Az előugró ablakon látta, hogy a sorsoláson akadt egy telitalálatos szelvény. Nyereménye: 2.920.000.000 Ft.

– Kétmilliárd–kilencszázhuszmillió – mormolta magában, majd a nyertes számokat böngészve ellenőrizte a szelvényén levőket: 9, 27, 41, 56, 88.

Az első mezőn egy találat 56. A második mező, 9, 27, 41. No, élénkült meg, s nézte tovább. A szelvényen is megvan, a mindenit! Gyorsan a következő szám: 88. Lopva pislantott a szelvényre. A keservét, ez nem lehet, a szelvényen is 88!

Eszelős bömbölés tört fel torkából.

– Zsuzsaaa!

Felesége ijedten rohant be hozzá.

– Mit ordibálsz, ég a ház? – fakadt ki belőle.

– Gyere gyorsan – lihegte. – Nézd meg ezeket a számokat – mutatott a monitorra –, és mondd egyenként!

Zsuzsa mondta, Ákos a szelvényt figyelte. 9, 27, 41, 56, 88. Megegyezett. A kezében megremegett a szelvény: 9, 27, 41, 56, 88.

– Nézd meg – nyomta Zsuzsa kezébe.

Zsuzsa is ideges lett, de még nem tudta az okát, csupán férje viselkedése ijesztette.

– Nézd meg – hadarta Ákos. – Nézd meg, még egyszer.

Zsuzsa nézte.

– Mondd, hogy ugyan azok a számok vannak a szelvényen, mint a képernyőn – bömbölte Ákos.

Zsuzsa idegesen nézte.

– Ugyanazok. Mit ordibálsz velem? – mondta ő is emelt hangon, aztán rájött. – Ötösünk van a lottón? – kérdezte elhűlve, de már élénk érdeklődéssel a tekintetében. – Mennyi a nyeremény?

– Kétmilliárd-kilencszázhusz – hadarta Ákos.

– Csaak?

– Mi az, hogy csak? – vonyított Ákos teljesen elváltozott hangon, és lerohant a spájzba, hogy igyon valami erőset.

Csak pálinka volt otthon, erős, házi párlású szilvapálinka. Nagyot húzott az üvegből. A hatalmas mennyiségtől, ami a szájába került, félrenyelt. Majd' megfulladt, úgy rázta a köhögés. Agyában, a torkától elkülönülve tisztán és higgadtan lüktetett a gondolat, hogy hatalmas összeget nyertek a lottón.

Visszadugaszolta, majd letette az üveget, ám a köhögési roham nem akart szünni. Kitántorgott a spájzból a konyhába és a köhögési rohamtól könnyes szemmel, továbbra is köhögve bambán bámult ki az ablakon. Bár még csak szeptember eleje volt, az idő hűvösre, szinte hidegre fordult. Tétován csepergett az eső. Kis idő múltán a köhögés ugyan elmúlt, de a hangja még nem jött meg, amikor visszatért a dolgozószobájába.

Felesége az asztalánál ült és a monitort nézte. Látszott rajta, tisztában van a történetekkel.

– Mit kezdünk ekkora összeggel? – kérdezte döbbenten.

Még mindig nem jött ki hang Ákos torkán, csak magához ölelte feleségét és sírva fakadt, akire átragadt a sírása. Úgy sirtak összeölelkezve, mint akit hatalmas tragédia ért. Csak sokára nyugodtak meg. Miután letörölgették könnyeiket, Ákos felhívta a helyi lottózót és kérte, mondják be az ötös lottó nyerőszámait.

– 9, 27, 41, 56, 88 – mondta egy női hang szenvtelenül.
– Van egy ötös is – tette még hozzá.

Ákos már fejből tudta a számokat és azt is, hogy az ötös az övé. Odaült a számítógéphez, és a Szerencsejáték Zrt. honlapján rákattintott a *Nyeremények felvétele* ablakra. *200.000 Ft alatt, Kisnyeremények, Felvehető...* Továbblépett. *200.000–5.000.000 Ft-ig, Nagy nyeremény felvétele nyereményigénylés útján...* Tovább: *5.000.001–*

40.000.000 Ft, jelentős összegű nyeremény minden esetben csak átutalással vehető fel.

Folytatta a böngészést. *40.000.000 Ft felett. Kiemelten nagy összegű nyeremény minden esetben átutalással vehető fel, Magyarországon működő bankban nyitott forint alapú bankszámlára. A nyeremény biztonságos felvételét a játékosnak a megadott telefonszámon kell egyeztetnie.* Felhívta.

– A hívott szám nem kapcsolható, kérem, próbálja meg később – mondta egy gépi hang.

Kicsit várt, majd újra hívta. Ugyanaz a gépi hang. Eszébe ötlött valami. Nem jó, ha a saját számáról telefonál – gondolta. Pillanatokon belül kiderítik, kié az ötös. Ezt nem akarta.

– Tudod mit? – nézett a feleségére, aki izgatottan toporgott körülötte. – Nyilvános fülkéből hívjuk, onnan bárki telefonálhat.

– Miért? – nézett Zsuzsa értetlenül.

– Hogy ne tudják azonosítani a hívást.

– Tényleg, igen, igen – helyeselt. – Tartsuk titokban. Máris indulunk?

Ákos bólintására felkapta a kulcsokat, Ákos pedig a garázsba sietett. A kapunál találkoztak. A férfi kihajtott a kapun, majd kiszállt és bezárta. Zsuzsa addig beült a kocsiba. A vasútállomásra hajtottak. Itt biztos lesz nyilvános telefon – gondolta Ákos, ugyanis már hosszú ideje nem telefonált nyilvános fülkéből, így bizonytalan volt, hogy hol találhat működő fülkét.

Mivel nem dohányzott, a kocsiban hamutálcájának szánt rekeszbe szokta tenni a vásárlások vagy egyéb fizetések alkalmával visszajáró aprópénzeket, ahonnan most pár

darab száz-, és kétszázforintos érmét vett magához, és belépett az állomásépületbe.

Jól gondolta. A bejárat közelében talált egy fülkét, épp üres is volt. Belépett, bedobálta a pénzeket a készülékbe, majd hívta a telefonján rögzített számot.

– Szerencsejáték Zrt – hallotta a vonal túlsó végéről egy hölgy hangját.

– Kezét csokolom – köszönt, majd próbálta nyugodt hangon előadni mondanivalóját, de hangja színtelen volt, és minduntalan elcsuklott.

– E-enyém az ö-öttlálatos szelvény – hadarta bemutatkozás nélkül.

– Gratulálok uram – mondta a hang –, kapcsolom az osztályvezető urat.

Pár csöngés után egy férfihang jelentkezett. Ákos újra, de most már kissé megnyugodva elmondta, hogy övé az öttlálatos.

– Önnél van a szelvény?

– Igen, nálam – válaszolta.

– Legyen szíves bemondani a számát, amit a szelvény bekeretezett részén talál!

Kivette a pénztárcájából a papírt. Feltűnő helyen, jól kivehetően látszott rajta a szelvényszám.

– Hét, három, nulla, nulla, nulla, egy – olvasta hangosan.

– Kis türelmét kérem – mondta a férfi, majd hosszantartó csönd következett. – Valóban – szólalt meg pár perc után. – Gratulálok, ez az öttlálatos szelvény száma. Mikor kívánja felvenni a nyereményét?

– Szeretném minél előbb – hadarta Ákos. – Ha lehetséges, a holnapi nap nekem megfelelne.

– A holnap még kissé korai, de a jövő hét bármelyik napján részünkről nincs akadálya, kilenc és tizenöt óra között bármikor jöhet.

– Akkor jövő hét kedden.

– Rendben, jövő hét kedden várjuk. A titkárságon kell bejelentkeznie és ott is kell bemutatnia a nyertes szelvényt. Gondolom a nyilvánosság kizárását is kéri?

– Igen, feltétlenül.

– Akkor ezt meg is beszéltük. Még egyszer gratulálok, és jövő héten várjuk a budapesti címünkön. Természetesen a nyereményt csak banki átutalással tudjuk rendelkezésére bocsátani, úgyhogy bankszámlaszámra szüksége lesz. Ha ajánlhatom, több számlát nyisson, ne egy számlára utaltassa a nyereményt – mondta, és letette a kagylót.

Kifelé menet még hallotta a hangosbemondót: Kecskemétről személyvonat érkezik a harmadik vágányra.

Felesége türelmetlenül várta.

– No, mi van, mesélj!

– Minden rendben. Jövő héten kedden utalják a pénzt.

– Érezte, hogy meg van izzadva. – Először is hazamegyünk, és újra lefürdök.

– A fogad is újra moshatod, mert bűzlesz a pálinkától – mondta a felesége.

Erős sugárral zúdult rá a víz a tusoló rózsájából. Az OTP, K&H, CIB, és a Takarékszövetkezet motozott az agyában, mint a számlanyitással kapcsolatos elképzelés. Sietősen végzett a fürdéssel.

Felesége a nappaliban ücsörgött és valószínűleg a nyeremény felhasználásán töprengett.

– Olyan hihetetlen ez az egész – mondta. – Folyton arra várok, hogy felébredjek.

– Ébren vagyunk – mondta Ákos határozottan és már teljesen megnyugodva. – Elmegyek a városba számlákat nyitni. Úgy gondoltam – nézett Zsuzsára –, hogy a két meglévő számlánk mellé nyitok még kettőt. Az OTP-ben és a CIB bankban. Mindegyikre hat-hatszáz milliót utalunk, és a fennmaradó ötszázhusz milliót Szegedre az Erstébe.

– Igen, így jó lesz – bólogatott Zsuzsa.

Már úgy beszéltek a százmilliókról, mintha ez természetes lenne náluk, pedig egy ideje igen szerény anyagi körülmények között, egyik napról a másikra éltek. Ákos egészségi állapotának megromlásával kénytelen volt megszüntetni a vállalkozását, így az ebből származó jövedelmeik elvesztését követően megélhetésük is veszélybe került. Mivel a nyugdíjkorhatárt még nem érték el, mindketten a rokkantnyugdíj megszerzésében láttak kiutat, amit sikerült is elérniük. Ám házukat és autójukat is svájci frank alapú hitel terhelte, amelynek az induláshoz viszonyított, duplájára emelkedett részleteit már képtelenek voltak fizetni. Hogy a fedezetként megjelölt lakóingatlanuk árverezését elkerüljék, előre menekülve, szerződéseik semmissége iránt pert indítottak a hitelező bankok ellen.

Mivel a részleteket már több hónapja, keresetlevelük beadása óta nem fizették, a rokkantnyugdíjuk nagyobb része rendelkezésükre állt. Kisebb részét viszont a Cetelem banknak törlesztették, ahonnan Ákos édesanyjának temetésére vettek fel kölcsönt. Estek-keltek a pénztelenségtől, pedig Ákos betegségét megelőzően igen jól éltek és jelentős tartalékokkal is rendelkeztek. Jelenleg azonban csupán hetvenezer forintjuk volt, amelyből

harmincezer a személyi kölcsön törlesztésére kellene két nap múlva.

– Tehát hetvenezer – számolt Ákos hangosan. – Tankolásra minimum tizenöt kell, marad ötvenöt.

Nem tudta, hogy a számlanyitásra kell-e, és mennyit fizetnie. Mindenesetre elindult számlákat nyitni a pénztárcájában hetvenezer forinttal. Zsuzsa otthon maradt.

Előbb az OTP-be ment. Valamikor sokat járt ide, aztán évekkkel ezelőtt, kedvezőbb feltételekkel, átvitte számláját a K&H bankhoz, amelynek akkori vezetője jó ismerőse volt. Ettől az időtől nem járt az OTP fiókban. Amint belépett, látta, hogy teljesen átépítették a belső teret. Minden ismeretlen, idegen volt. Sorszámot húzott a lakossági ügyintézéshez, aztán némi téblábolás után meg is találta a megfelelő ablakot. Mintegy tíz perces várakozás után megjelent a sorszáma a kijelzőn.

Helyet foglalt az ablak előtti széken.

– Miben segíthetek? – mosolygott rá egy elegáns, csinos szőke hölgy.

– Számlát szeretnék nyitni önöknél.

– Lakossági folyószámlára gondol?

– Igen.

– Személyi igazolványát, lakcímkártyáját kérem, és máris megcsináljuk.

Ákos odaadta a kért okmányokat, a hölgy pedig serényen ütogetett az előtte levő billentyűzeten.

– Telefonszámot kérhetek? – nézett rá közben.

Hideg szürke szemével ellentétben rokonszenves, kedves arca és modora volt.

Ákos bediktálta a mobilszámát.

– Tetszik befizetni a számlára?

– Most nem – válaszolta. – Pár nap múlva utalni fogok.

– Valamennyit most is kellene fizetni – nézett rá a hölgy –, mondjuk tízezret. Megoldható?

– Hogyne – válaszolta.

Elővette pénztárcáját, és hanyag mozdulattal a hölgy elé csúsztatott egy tízezres bankjegyet. A hölgy tovább ütögetett a billentyűzeten.

– Bankkártyát tetszik kérni a számlához?

– Igen, kérek. – Újabb pötyögtetés.

– Mekkora összegű napi limitet állítsunk be? – Ákos tanácstalanul nézett rá. – Mekkora legyen az a legmagasabb összeg, amit egy nap a kártyával felvehet?

– Legyen egymillió.

– Akkorát nem lehet, háromszázezer a maximum.

– Akkor legyen annyi.

– SMS értesítést kér a számlamozgásról?

– Kérek.

További gyors pötyögtetés.

– Rendszeres, vagy egyszeri utalás várható?

– Egyszeri.

Még egy-kettőt ütögetett a hölgy, aztán kinyomtatta és Ákos elé tette a számlanyitási szerződést és befizetési bizonylatot.

– Itt, itt és itt, tessék aláírni – mutatta szép, ápoltságú ujjával az aláírások helyét.

Miután Ákos aláírta, a hölgy két példányt eltett, kettőt pedig egy cégjelzéses dossziéba téve Ákos felé nyújtott.

– És milyen összegű átutalást várhatunk? – mosolygott rá barátságosan.

– Öt-hatszáz körül – mosolygott vissza Ákos.

– Öt-hatszázezret?

– Milliót – válaszolta Ákos, majd a dossziét táskájába téve felállt és elköszönt.

Az elegáns szőke kíváncsi tekintettel nézett utána hideg, ámde szép szürke szemével.

A K&H Bank volt a következő. Gyalog vágott át a téren, mivel közel volt az OTP fiókhöz. Az előbbivel ellentétben ebben a fiókban ismerős volt, hiszen mind lakossági, mind céges számláját is itt vezették.

Nem húzott sorszámot, egyből a vezetőt kereste. Nem ismerte ugyan közelebbről, de egyszer–egyszer már összefutottak.

A vezetőnél épp volt valaki, úgyhogy várnia kellett. Rövid várakozást követően a vezető kikísérte vendégét és intett neki, hogy jöjjön. Szűk irodájában helyet kínált, maga pedig kimért, hivatali mosollyal leült íróasztala mögé.

– Parancsoljon, Kemény úr – szólalt meg.

– Információt szeretnék kérni – kezdte Ákos. – Bizonyára tudomása van arról, hogy van önöknél egy lakossági folyószámlám, amelyre a bankjuk ellen indított perem óta nem történt teljesítés, és egyenlege jelentős hiányt mutat. Várok egy nagyobb összegű átutalást és az a kérdésem, ha erre a meglevő számlára utalok, leemelik-e, a felhalmozott, részemről viszont vitatott, és jogosságát illetően bírósági döntésre váró tartozást?

– Igen, minden bizonnyal leemeljük, ugyanis a bíróság jogerős döntéséig a mi verziókat tartjuk jogszerűnek – hangzott a válasz.

– Amennyiben új számlát nyitok, mi történik? Én ugyanis megszoktam ezt a bankot, mivel már mintegy másfél évtizede járok ide. A pertől függetlenül semmi bajom önökkel, így szeretnék továbbra is ide járni.

– Ennek nagyon örülünk, egy másik számla nyitásának pedig nincs akadálya. Azt csak a mi javunkra történő

bírósági döntés után, végrehajtó útján terhelhetjük meg. Ki tetszik fáradni a munkatársakhoz és minden további nélkül nyitathat egy új számlát. Egyébként mekkora összegű utalásra vár?

– Mintegy hatszázmillióra.

A vezető nem tudta palástolni feltámadó érdeklődését.

– Hatszázmillió, jól értettem?

– Igen, jól értette – válaszolt Ákos faarccal.

A vezető felkapta a telefont és tárcsázott. Ákos hallotta egy női hang jelentkezését.

– Marikám, itt van nálam Kemény Ákos úr, légy szíves, nyissál részére egy lakossági folyószámlát és hozd be aláírásra. Az adatokat nézd meg a meglevő számlájáról. – Letette a telefont. – Rögtön meglesz. Nincs változás az adataiban? – kérdezte.

– Nincs, ebben a korban már nem igen változnak az adatok.

– Miért, mekkora az a kor?

– Hetvenfelé, hazafelé – mókázott Ákos.

– Jó-jó, hát a negyvenes is hetven felé megy.

– Hatvankettő vagyok – pontosított.

– Egy tízest minimum letagadhat, én ötvennek se nézném – bókolt a vezető.

Kis idő elteltével kopogtak, és belépett a telefonon megszólított Marika, aki régi ismerőse volt Ákosnak.

– Szia – köszöntötték egymást.

– Hoztam az aláírni valót – nézett Marika a vezetőre, és letette az iratokat az asztalára.

– Rendben, köszönöm.

Marika köszönt és kiment az irodából. A vezető áttanulmányozta az elé rakott iratokat.

– Ugyanolyan, mint a meglevő. Kártyával, sms-értesítéssel, stb. – mondta, majd megmutatta Ákosnak, hol írjon alá, aztán elköszöntek egymástól.

Itt nem kellett fizetni. Már háromnegyed tizenegy volt, amikor a CIB Bankhoz ért. Némi várakozás után itt is sorra került. Megnyitották a számlát ugyanolyan feltételekkel, mint az előző bankokban. Itt is tízezret kellett fizetni.

Korán ebédeltek a feleségével, majd elindultak Szegedre. Csúnya, esős útjuk volt végig, az ablaktörő alig győzte a sok vizet törölni a szélvédőről. Szeged belvárosában szinte lehetetlen parkolni. Több kör után végre sikerült kiszúrniuk egy autóst, aki épp indulni készült. Amint elment, Ákos rögtön beállt a helyére. Két utcányira voltak az Erste Bank szegedi fiókjától.

Felesége úgy döntött, hogy a kocsiban vár, Ákos pedig fogta az ernyőjét és elindult a bankfiók felé. Rögtön sorra került. Talán az esőnek betudhatóan rajta kívül nem volt ügyfél a bankban. Itt is tízezerbe került a számlanyitás.

Visszaúton is végig esett, nagyon lehangoló volt a környezet, de őket ez most nem zavarta, mélyen legbelül mindkettőjüket az eljövendők foglalkoztatták.

Ákos egész éjjel alig aludt. Gondolatai a jövő heti nyereményátvétel, illetve az azt követő, várható történések körül forogtak.

Lassan, de végre eljött a nyeremény átvételének napja. Aznap reggel fáradtan, leverten ébredt. Felesége már felkelt és készítette a reggelit: kávé, tea, pirítós, vaj.

– Nem érzem magam valami fényesen, nagyon fáj a fejem – mondta Zsuzsa reggeli közben. – Azt hiszem, itthon maradok.

Ákos sebtében bekapott pár falatot, letusolt, felöltözött, és már indult is Budapestre a nyeremény átutalása ügyében. Az idő kitisztult. Kissé hűvös, de ragyogó napsütéses, igazi szép ősze volt. Az aszfalt gyorsan felszáradt, csak az útszéli kátyúkban csillogtak még a tegnapi csapadék maradványai.

Útközben elragadták emlékei. Évekkel ezelőtt, az ugyanezen az úton sokszor megtett utazások történései, benyomásai elevenedtek fel emlékezetében. Ismerte az aszfaltcsík összes buktatóját, kanyarját, előzésre alkalmas egyeneseit, kátyúit, veszélyeit. Nem sok minden változott az eltelt idő óta, a burkolatot nem kímélte az idő. Bár fontos, nagy forgalmat bonyolító út volt, amin haladt, a felújítására sohasem jutott forrás.

Leharcolt, tízéves Opeljével tempósan haladt a kanyarokkal sűrűn tűzdelt keskeny aszfalton. Gyakran kellett előznie, ha pedig befejezte, újabb járművet vagy több egymás mögött összetorlódott oszlopot ért utol, és kezdhette előlről.

Jólesően állapította meg magában, hogy vezetési stílusa mit sem változott. Ugyanolyan biztonsággal kezelte a különböző forgalmi helyzeteket, előzést, kanyarodást, szembejövők helyzetének, sebességének felmérését, biztonságos visszatérést saját sávjába, mint évekkel ezelőtt, amikor még sokat autózott. Élvezte a tempót, a sebességet, a magabiztosságot.

Régen nem érezte magát olyan elemében, mint most a forgalomban. Bár tudta, kényelmesebb lenne az alacsonyabb sebesség, a forgalom ritmusának felvétele. Az a fajta közlekedési felfogás, hogy ő se előzzön, és őt se előzzék. Neki azonban nem volt türelme az előtte óvatoskodókhoz. Inkább előzött. Másokat ugyan nem

zavart a közlekedésben, de sokszor szabálytalanul tette, gyakran áthágta a KRESZ szabályait, amelyek többségét feleslegesnek, értelmetlennek tartott. Legfontosabbnak azt tartotta, hogy másokat ne zavarjon a közlekedésben, és erre minden esetben vigyázott is.

Habár tempósan haladt, a megteendő kétszáz kilométer lassan fogyott. Még az út felénél sem tartott. Száguldás közben figyelte a tájat, dúdolgatott, gondolatai szabadon szárnyaltak.

Az eltelt évek alatt a táj nemigen változott, a települések azonban igen. Megújultak, harsányabbá váltak a reklámtáblák, a régiék közül viszont sok eltűnt. Bankok, biztosítók, autó-, és egyéb újonnan nyílt kereskedések, szolgáltatások portáljai rikítottak fényesen, kihívóan. A megmaradt, ismert régiék megkopva, fakón, unottan bámulták az elhaladó forgalmat.

Az egyik körforgalomnál négy-öt autó is összetorlódott. Nagy volt a nyüzsgés egyrészt a két forgalmas út kereszteződése, másrészt a körforgalomtól idegenkedő autósok tétovázása végett. Némi bosszankodás után egyenesben folytathatta útját.

A nap már magasan járt, melegen sütött az aszfaltra és az azt szegélyező tájra. Bekapcsolta a rádiót. Robin Gibb énekelte a *Saved By The Bell*-t. Hagyta, hogy magával ragadja a zene. Nagyon kedvelte ezt a számot, határozottságot, lelkesedést, erőt sugárzott. Növelte a sebességet, és félig lehunyt szemmel a zenére és az útra egyaránt figyelve, tempósan rohant úticélja felé.

Meglepően gyorsan és egyszerűen bonyolódott meggazdagodása. Számlaszámokra történő összegek megadása, gratulációk, bizonylatok, tucatnyi aláírás, majd

a jókívánságok és tanácsok után, mintegy félóra leforgását követően már kint is állt az utcán.

Kőgazdagon, viszont csak mintegy tízezer forinttal a zsebében, a nyereménnyel ugyanis majd legfeljebb holnap rendelkezhet, akkorra fog megjelenni a számláin.

Kocsijával átment Pestre. A Corvin áruház parkolójában megállt, onnan gyalog indult el cél nélkül, torony iránt, csak úgy, lődörögni a városban. A nap melegen sütött, s őt mintha kicserélték volna. Minden problémán átlépve, nagy-nagy nyugalommal, könnyű szívvel, felszabadultan barangolt a körúton. Érdeklődés nélkül, kívülállóként nézte a kirakatokat, a forgalmat, a nyüzsgő embertömeget.

Váratlanul első főnöke, Miklós bá' jutott eszébe. Már nem is emlékezett az okára, de az öregúr mindig a szerencse fiaként emlegette őt. Lám, beteljesedett a jóslata, most valóban fiává fogadta a szerencse, állapította meg magában. Aztán, emlékezett vissza, egyszer, évekkel az első munkahelyéről történt kilépése után, még házasságuk elején Szegeden futottak össze vele, feleségével.

– Hallod, te tényleg a szerencse fia vagy, hogy ilyen bájos feleséggel ajándékozott meg a sorsod – áradozott, miután bemutatta neki Zsuzsát.

Rövid ideig beszélgettek mindkettejük jelenéről, Ákos jövőbeli terveiről, majd elbúcsúztak.

– Aztán vigyázz rá – mondta a feleségére mutatva búcsúzól.

Tréfásan fenyegető mozdulatot mímelt mutatójával, és eltűnt a sietve jövő-menő embertömegben. Azóta se látta.

Az Oktogonhoz érve balra fordult és az Andrássy úton, az Opera felé indult. Sajnálkozással állapította meg, hogy a sarki, évtizedek előtti kedvenc étterme megszűnt, helyén hivalkodó banki portálok fénylettek a kora délutáni napsütésben.

A Nagymező utca után pár épülettömbbel, a többi épülettől eltérően, az utcafronttól mintegy öt-tíz méterrel beljebb épülve egy háromszintes, elegáns villára lett figyelmes. A villát az utcától igen tetszetős, magas, kovácsoltvas kerítés védte. A kerítésen tábla hirdette: „*90 nm-es, igényesen berendezett lakás azonnal beköltözhetően eladó*”. A tábla alján telefonszám.

Ákos gépiesen ment tovább, de tekintetét továbbra is a villa tartotta fogva. Megállt. A villa hibátlan – állapította meg gondolatban. Vörös, klinkertégla falazata, klasszikus vonalvezetésű, stabil egységet mutató formája, a méretes bejárati kapuhoz vezető ívelt, világos színű lépcsősor és a kovácsoltvas kerítésig tartó kerámiaburkolat együttes látványa nem engedte továbbmenni.

Visszalépett a táblához és mobiltelefonján felhívta a szöveg alján levő számot. Második csengetésre felvették.

- Tessék, belvárosi ingatlanközvetítő.
- Kemény Ákos vagyok, és itt állok az Andrássy út harminchat előtt. Érdekelne a meghirdetett lakás.
- Nagyon örülök, tessék befáradni hozzánk az Asbóth utca tizenegy alatti irodánkba és megbeszéljük.
- Bocsánat, én nem szeretnék sehová fáradni, nem is tudom, merre találok az Asbóth utcát...
- Pár utcányira vagyunk a villától, ahonnan ön beszél. El tetszik indulni az Opera felé...
- Kérem – erőlködött Ákos – én sehová nem kívánok indulni. Tegye meg, jöjjön ide ön, mutassa meg nekem a

lakást, és ha tetszik, nagy valószínűséggel meg fogom venni.

– Ez egy nagyon drága lakás, uram...

– Csak jöjjön – szakította félbe Ákos – az ár legyen az én gondom.

– Ez nálunk nem szokás, de most kivételesen megteszem – adta meg magát a vonal másik végén beszélő. – Várjon a villa bejáratánál, pár perc és ott vagyok.

Hamarosan egy fekete Audi állt fel a villa előtti széles járdára. Elegáns, sötét öltönyös, negyven körüli férfi szállt ki belőle.

Ákos viseltes ruhájában ott állt a kapubejáratnál.

– Önnel beszéltem az ingatlan megvételéről? – kérdezte az Audiból kiszálló foghegyről.

– Velem – válaszolta Ákos röviden.

– Ez kérem, egy nagyon magas árfekvésű...

– Ne ismételgesse magát, uram, engem az ingatlan, nem pedig az ár fekvése érdekel – mondta Ákos határozottan.

– Akkor is, ha negyvenmillió az ár?

– Akkor is – válaszolta Ákos, bár maga is érezte az ellentmondást kopott külseje és egy hétköznapi ember számára elérhetetlenül magas összeg között.

– Nézze, uram – nézett határozottan az elegáns úrra –, talán kissé kopottnak tűnök, de ne adjon a látszatra. Az nem fogja befolyásolni a vételt. Nézzük meg a lakást. Ha megtetszik, biztos lehet benne, hogy azonnal meg is veszem.

– Bocsánat – változott meg az elegáns úr viselkedése.

A kezét nyújtotta: – Dr. Jánosházy György vagyok.

– Én meg Kemény Ákos.

Kezet fogtak. Dr. Jánosházy György kinyitotta a villa impozáns kovácsoltvas kapuját, és együtt beléptek a sárga kerámiával kirakott udvarra.

A lépcsősoron fellépdelve az aranysárgára pácolt, impozáns tölgyfakapu mögött tágas, halványzöld színű márvánnyal burkolt lépcsőházba értek, amelynek jobb oldalán, közvetlen a kapunál nyíló helyiségből egy őszes hajú, de jó tartású, barátságos, öltönyös férfi lépett elő.

– Jó napot, Ferenczi bácsi – köszöntötte dr. Jánosházi.
– Felmegyünk, megnézzük a lakást.

– Menjenek, Gyurikám – mosolygott az idős úr.

Széles, különleges formájú, impozáns lépcső vezetett felfelé. Ákos arra indult, de Jánosházy ajánlatára végül a cirádás, fával burkolt, halk járású lifttel mentek fel a harmadikra. A liftből kiszállva tágas folyosón találták magukat. A padozat burkolatán borvörös kókuszszőnyeg futott minkét irányba.

– Két-két lakás van mindhárom emeleten – magyarázta Jánosházy. – Az eladó balra van. Jobb felé egy nyugalmazott büntetőbíró idős özvegye él. Igen csendes, kellemes úrihölgy.

Balra mentek tehát. Tetszetős mintával ékesített, széles, a megszokottnál magasabb, üvegezett bejárati ajtón léptek be a mintegy két, két és fél méter széles előszobába, amelynek első harmadában jobbra egy magas, kétszárnyú ajtó egy jól felszerelt és ízlésesen berendezett konyhába vezetett. Vele szemben egy dolgozószoba, amelyben, szemben az ajtóval hatalmas, barnára pácolt, fénylő felületű íróasztal, mögötte nagy kényelmes, fekete bőr forgószék állt. A helység jobb oldalán egy bordó bőr kanapé, két fotel és egy faragott tölgy dohányzóasztal volt elhelyezve. Az egyik sarokban mennyezetig érő

könyvespolc, egyik oldala nyitott, a másik pedig zárt, fiókos, illetve ajtós.

Az udvarra néző hatalmas ablak mindkét szélén nehéz, aransárga brokát sötétítőfüggöny, az ablakon pedig finom fehér csipke.

Dr. Jánosházi buzgón ecsetelte a lakás kitűnő fekvését, a beépített anyagok kiváló minőségét, a villa állandó portaszolgálatát, de Ákos már döntött. Megveszi. Még megnézték a pazar berendezésű, hatalmas nappalit, a két hálószobát, végül dr. Jánosházy közölte, hogy a földszinten egy harminc négyzetméteres garázs is tartozik a lakáshoz.

Azt is megnézték. Ákos teljesen le volt nyűgözve.

– Mióta árulják a lakást, Jánosházy úr? – kérdezte.

– Már több mint egy éve, és eddig mindössze négyen nézték meg. A többi érdeklődő már az ár hallatán eliszkolt. A tulajdonos, egy jó nevű ügyvéd kivándorolt Izraelbe, ezért maradt a berendezés.

– Nos, nem kell tovább árulnia – mondta Ákos. – Megveszem.

– Komolyan mondja?

– Komolyan. Intézhethük is a formáságokat.

Dr. Jánosházy Audijával elhajtottak az Asbóth utcai irodába.

Tágas iroda várta őket több munkatárssal. Dr. Jánosházy, aki, mint kiderült, ügyvéd és az iroda vezetője és tulajdonosa is egy személyben.

– Foglaljon helyet, Kemény úr – mutatott egy tárgyalóasztal melletti székre, ő maga pedig leült vele szemben.

– Ildikó, légy szíves vedd elő a dr. Berger-féle ingatlan iratait és nyomtass ki hozzá egy friss tulajdoni lapot – mondta egy tőle balra levő íróasztal mögött ülő hölgynek.

– Hogyan gondolja, Kemény úr? Saját nevére, vagy netán vállalkozás nevére kerüljön a tulajdonjog?

– Saját nevemre.

– Akkor kérem szépen a személyi igazolványt, lakcímkártyát és adókártyát.

Milyen szerencse – gondolta Ákos, hogy miután a Szerencsejáték Zrt-nél szüksége volt rá, nem tette vissza a kocsni kesztyűtartójába, ahol általában tartotta az iratait, hanem zakója zsebébe süllyesztette, és most itt van nála.

Kivette a tárcájából és átadta mindet. Ekkorra Ilonka is előkerült a dr. Berger féle aktával és a friss tulajdoni lappal.

– Légy szíves, másold le Kemény úr okmányait is – mutatott dr. Jánosházy az asztalon fekvő pasztikkártyákra, majd kibontotta a dr. Berger-féle aktát. Kivette dr. Berger és felesége fénymásolt iratait, a meghatalmazást, amivel a Berger házaspár megbízta irodájukat az ingatlan értékesítésével, valamint a lakás felszerelési és berendezési tárgyait tartalmazó listát. Ezeket, és a tulajdoni lapot átadta Ákosnak tanulmányozásra. Ákos mindent rendben talált.

– Mint mondtam, Kemény úr, nézett dr. Jánosházy Ákosra, a vételár negyvenmillió forint, a szerződés elkészítésének díja, illetve a Földhivatali eljárás lebonyolítása további kettőszázötvenezer. Hogyan kívánja ezeket rendezni, és mikorra tervezi a birtokba lépést?

– A vételárat és az önök tiszteletdíját egy összegben, a holnapi napon, átutalással kívánom rendezni. A birtokba lépés idejéről most nem tudok nyilatkozni. Nem tudom,

mikor jövök, vagy jövünk a feleségemmel legközelebb Budapestre, ugyanis nem állandó tartózkodásra veszem meg az ingatlant. Előfordulhat, hogy évente csupán egy-két alkalommal fogjuk lakni. Arra gondoltam, ha ez lehetséges, kerüljön a kulcs a portára, és ha legközelebb jövök, ez lehet nappal, de esetleg éjszaka is, akkor a portástól majd átveszem a kulcsot.

– Hát, ön tényleg egy különleges vevő – mosolyodott el dr. Jánosházy –, de természetesen megoldható.

A titkárnővel elkészítette az adásvételi szerződést, amit mindketten átnézték, majd aláírása, lebélyegzése után Ákos kapott egy példányt.

– Miután a vételár megérkezik a számlánkra, a kulcsokat eljuttatom a portáshoz, a földhivatali eljárást követően a tulajdonbejegyzést igazoló iratokat pedig eljuttatom a szerződésben rögzített címre – referált még dr. Jánosházy, azután elbúcsúztak egymástól.

Ákos visszaindult a parkolóban hagyott kocsijához. Már nagyon fáradtnak érezte magát. A villabéli lakás adásvétele már egyáltalán nem foglalkoztatta. Sem örömet, sem bánatot nem érzett, mintha meg sem történt volna.

Beült és elindult hazafelé. Útközben betért egy élelmiszerüzletbe egy csomag pogácsáért és egy üveg tonikéért. Étterembe nem mert beülni, nem akarta ugyanis elkölteni megmaradt utolsó pénzecskéjét, hátha útközben szüksége lesz rá.

Elmosolyodott magában, hiszen alig egy fél órája vásárolt egy negyvenmilliós ingatlant, de egy pár ezer forintos vacsorát nem engedhet meg magának, ugyanis nincs rá pénze. Még nincs. Milliárdjai úton vannak valahol a bankok bugyraiban. Úton a számlái felé. Talán holnap

reggel már rendelkezhet velük. Fél hatra kiért a belvárosból. Útközben eszegette nem éppen friss pogácsáját, és iszogatott a tonikból. Már a város szélén tartott, mikor megszólalt a telefonja.

– Szia, Apóca – hallotta felesége hangját. – Órák óta hívlak, megvan a pénz?

– Nincs – mondta kissé ingerülten. – Tudod, hogy átutalással kapjuk meg. Valahol úton van a Szerencsejáték Zrt. és a számláink között. Annyi pénzem sincs, hogy valahol megvacsorázzak. Egész nap nem ettem, elindulás előtt vettem egy csomag pogácsát, azt rágcsálom. Ja, és vettem egy lakást az Andrassy úton. Holnap átutalással fizetem ki.

– Minek és miféle lakást? – méltatlankodott a felesége.

– Majd elmondom. Két, két és fél óra múlva otthon leszek. Most leteszem, szia.

Gyorsan letette a telefont, ugyanis forgalmi sávot kellett váltania, hogy elfordulhasson és ehhez mindkét kezére szüksége volt.

Miután elhagyta a fővárost követő első településeket, már jobban tudott haladni. Ritkult a forgalom és a pogácsa is elfogyott. Jó nagyot húzott még a tonikos palackból, majd felfrissülve, új erőre kapva folytatta útját, közben számba vette másnapi teendőit.

A K&H banki számlájára történő átutalás megérkezésének közlését követően bemegy a fiókba és rendezi összes tartozását, valamint átutalja dr. Jánosháznak a negyvenmillió-kétszázötvenezeret. Azután felkeresi Takács ügyvédet, és megbízza egy öbölbeli ingatlan tulajdonosának felkutatásával, és az ingatlan bármilyen áron történő megvásárlásával. Évekkel ezelőtt sokat nézegette ezt az ingatlant, elsősorban kitűnő fekvése

vonzotta, de annyi pénze sosem volt, hogy komolyan gondolhatott volna a megvásárlására. Most viszont eljött ennek az ideje is, és elhatározta, élni fog vele.

Utána megbeszélést kezdeményez a lakóingatlana szomszédságában levő telkek megvásárlásáról, lakóingatlana teljes körű felújításáról, a szomszédos telkekkel való összezsátolásról, és az így keletkezett mintegy kilencezer négyzetméter bekerítéséről. Végül, mikor mindez megvan, befekszik egy magánklinikára, és minden porcikájára kiterjedően kivizsgálattja magát, rendbe teteti az egészségét.

Fél kilencre ért a családi házukhoz. Sötét volt már, de felesége nyitott kapuval várta, majd be is csukta mögötte. Mire a garázsban fáradtan kikászálódott a kocsiból, az asszony kíváncsiságtól izgatottan már újra ott sürgölődött körülötte.

Bementek a konyhába. Ákos legelőbb mohón megivott egy nagy pohár hideg fröccsöt, aztán végre nyugodtan leült a konyhaasztalhoz és töviről hegyire elmondta a nap történéseit. Felesége figyelmesen hallgatta, közben megterített a vacsorához. Az Andrássy úti lakásvásárlást ugyan furcsállotta, de Ákos azt elintézte azzal, hogy pár nap múlva majd megnézik, és biztos benne, hogy Zsuzsának is nagyon fog tetszeni.

– Egész nap azon gondolkodtam – mondta a felesége – , hogyan fogjuk beadni a környezetünknek és a rokonságnak a hirtelen meggazdagodásunkat.

– Igen, ezen, magam is eltöprengtem, de nem jutottam megfelelő megoldásra, ugyanis az autót feltétlen lecserélem, nem is akármilyenre. Építkezni is fogunk, és utazni, sokat utazni, talán még vállalkozni is, majd meglátjuk – töprengett. – Ezek bizony szemet szúrnak

majd rokonnak, ismerősnek egyaránt. A valóságot azonban semmi esetre sem tudhatja meg senki. Még a legközelebbi hozzátartozóink sem. Sok bajunk, problémánk származhatna abból, ha kitudódna, hogy mi nyertük meg a főnyereményt. Nem az a baj, hogy elvárnák tőlünk a segítséget, erre a célra szívesen szánnék akár több százmilliót is, a gond az, hogy senki nem tudná tartani a száját, és előbb-utóbb akár komoly bajunk is származhatna belőle. Sajnos az a helyzet – mondta –, hogy szinte úgy kell titkolnunk, mintha bűnös úton jutottunk volna hozzá.

Sokáig beszéltek még erről, de megnyugtató megoldást egyikük sem tudott kitalálni. Abban maradtak, majd azt mondják, hogy már régóta tőzsdéznek és ott sikerült komoly nyereséget elérniük, ahol pedig tudnak, kitérnek a válaszadás elől. Zsuzsa a férjére hivatkozik, hogy az üzleti ügyeket ő intézi, ő meg majd fontoskodva titkolózik.

Ismét hosszú éjszaka következett inkább töprengéssel, mintsem alvással.

És másnap reggel hét után megérkeztek az sms-ek. Elsőnek a K&H-tól. Jóváírás, átutalás, összeg: 600.000.000 Ft, felhasználható összeg: 600.000.000 Ft. A telefon folyamatosan pityegett: OTP, Erste, CIB, valamennyitől ugyanaz a szöveg. 2.400.000.000 megvolt. A Takarékszövetkezettől még nem jött értesítés, de Akost ez nem zavarta. Majd jön – gondolta.

Elsőnek a K&H Bankba ment. Sokan voltak előtte, várni kellett. Vagy tizenöt perc után ülhetett le Marika ablakához.

– Mit szeretnél? – kérdezte Marika a kölcsönös üdvözléseket követően.

– Utalni szeretnék, több helyre is. Rendezni a tartozásaimat, de nincsenek átutalási nyomtatványaim. Szeretném, ha te csinálnád.

– Jó, akkor kezdjük. Kinek, mennyit, számlavezető bank, számlaszám.

Dr. Jánosházyval kezdték: Budapest Bank, számlaszám, utalandó összeg negyvenmillió-kétszázötvenezer Ft.

– Húha, van ennyi a számládon? – fakadt ki Marikából a csodálkozás. Régóta ismerte ugyanis Ákost, és bizony az utóbbi időkben százezer alatti tételekhez szokott.

– Nézd meg, kell, hogy legyen, ma reggel kaptam értesítést tőletek.

Marika sebesen pötyögtetett a billentyűzeten, majd még egyszer felkiáltott:

– Húúha. Hatszázmillió egyenleget mutat a számlád, gratula – nézett elismerően bólogatva, de nem mert kérdezni semmit.

– Tehát mehet az első tétel?

– Természetesen mehet – helyeselt Marika.

Ezt követően a NAV-nak utaltak hétszázötvenezeret, majd a Cetelemnek négyszázharmincezeret, végül két magánszemélynek százötven-százötvenezeret.

Marika elkönyvelt mindent, a bizonylatokat aláíratta Ákossal, majd minden tételről adott másolatot és már mehettek is az összegek a címzettekhez. A bankból kilépve jólesően járta át a gondolat, hogy immár nem tartozik senkinek.

A kocsijából felhívta Takács ügyvédet, aki meglepetésére azonnal tudta fogadni. Az ügyvéddel egykorúak voltak és régóta ismerték egymást. Takács több évtizede praktizált a városban. Ugyan rajta kívül még vagy

hatvan-hetven ügyvéd tette ugyanezt, de az ő neve volt messze a legismertebb. Szakmailag és emberileg is igen sikeresnek volt mondható.

Irodájába érve meglepődve látta, hogy többen is várakoznak az előszobában. Bekopogott a titkárnőhöz.

– Kezét csókolom, Klárka – köszöntötte. Vele is régi volt az ismeretség. – Ügyvéd úrral beszéltem az imént, és azt mondta, jöhetek máris.

– Igen, tudok róla, de kis türelmet kérek, valami hagyatéki ügyben tárgyal egy régi ügyféllel. Biztos rögtön befejezik. Tessék addig helyet foglalni – mutatott egy fotelre.

Ákos leült, a titkárnő pedig az iratokat rendezgette. A mintegy húsz négyzetméteres helyiségben az ablakok és ajtó kivételével mennyezetig érő iratszekrények álltak, zsúfolásig megrakva papírokkal. Az íróasztalon monitor, egy rézmozsár tele tollal, és iratkötegek. Még az íróasztal mellett is iratok heverték.

Ákos elnézte a töméntelen iratot, és próbálta elképzelni, hogy ezeket oldalanként, laponként mind-mind Takács ügyvéd fogalmazta, készítette.

Nyílt az ajtó. Egy testes, idősebb úr és Takács ügyvéd jöttek ki. Takács elbúcsúzott az ügyféltől, majd Ákoshoz fordult.

– Jöjjön, Kemény úr – tessékelt be az irodájába.

Odabent hatalmas íróasztal, előtte négy szék. Jobbra egy bőr kanapé, a falak mentén pedig szintén mennyezetig érő iratszekrények színültig megrakva iratokkal.

– Foglaljon helyet – mutatott az ügyvéd a négy szék egyikére, ő meg beült az íróasztala mögé.

– Minek köszönhetem a látogatást, Kemény úr?

– Ingatlanvásárlással szeretném megbízni ügyvéd urat
– kezdte Ákos.

– No, és milyen ingatlannal? – nézett Takács
érdeklődve.

– A városi stranddal szemben, az üdülőszoron van egy
jókora öböl, amely benyúlik egy telekre. Régi, földszintes,
hosszú épület van rajta. Bár nagyon elhanyagolt, de azt
hiszem, lakja valaki, ugyanis időnként látni erre utaló
jeleket a kertben. Valamikor a Városi Kórház vízi telepe
volt – magyarázta. Mivel látta az ügyvéden a
tanácsalanságot, hozzáfűzte: – Tudja, a régi ipartestület
szomszédságában, ami most halászsárda.

– Igen, igen, rémlik már. Jó széles utcafronttal, van
vagy ötven méter, az egyedüli a soron, amit nem újtottak
fel.

– Úgy van, az az.

– Rossz kerítés, elhanyagolt porta. Pont az kell
magának? És mit kezd vele?

– Igen, pont az kell. Rendbe szedem. A régi épületet
lebonttatom és valami modernebb, szép házat építtetek rá.
Az öböl egyik feléből kikötőt, a másik feléből pedig
strandot alakíttatok ki magamnak.

– Ismeri a tulajdonost?

– Nem.

– Címet, helyrajzi számot?

– Azt sem.

– Akkor mit szeretnék? – csodálkozott az ügyvéd.

– Vásárolni – vágta rá Ákos.

Az ügyvéd elmosolyodott.

– Mit? Hogyan? Lehet, hogy nem is eladó – hüledezett.

– Nézze, ügyvéd úr, én azért jöttem önhöz, mert tudom,
önnek a többi ügyvédnél sokkal kiterjedtebb az

ismeretsége, tapasztalata, valamint igen sok helyre van bejárása. Tudom, hogy rövid idő alatt képes kideríttetni a Földhivatalban a térkép alapján a helyrajzi számot és annak alapján a tulajdonost is. Nekem kell az a telek, és tudom, hogy az ön segítségével meg is fogom szerezni.

Az ügyvéd kissé mosolyogva, de kíváncsian hallgatta.

– Amiket elmondott, Kemény úr, az a vételt kivéve mind rendezhető. Mi van, ha eljutunk a tulajdonosig, de az nem hajlandó eladni?

– Minden eladó – vágta rá Ákos –, csak a vételár kérdéses.

– Kemény úr – komolyodott el az ügyvéd. – Javítson ki, ha tévedek, de úgy tudom, hogy az utóbbi években nem veti fel önt a pénz. Itt pedig, csak a telket figyelembe véve, akár félszáz millióról is beszélhetünk.

– Téved, ügyvéd úr, az utóbbi évek immár lezárultak, a vételár pedig legyen az én gondom, és biztosíthatom, hogy meg is fogom oldani.

– Rendben, kétszáz előleget kérek – mondta az ügyvéd rezzenéstelen arccal.

– Jól láttam – kérdezte Ákos –, hogy van az előtérben egy ATM?

– Igen, van. Jól látta.

– Pár perc és hozom az összeget.

Kiment az előtérbe, két kártyával kivett ötszázezer forintot, háromszázat a tárcájába tett, kétszázat pedig bevitt az ügyvédhez.

– Megszerzem az adatokat, Kemény úr, aztán újra leülünk – mondta elégedetten az ügyvéd, és eltette a pénzt.

Fél tizenkettő volt, mire Ákos kiért a kocsijához. Elégedetten állapította meg, hogy a betervezett munka nagy részét elvégezte.